

ନୁଣ୍ଡିତୋଷ୍ଟି ଏବଂ ଆମି

ମୂଳ ରଚନା - ସୁଧୀର ନାଓରୋଇବାମ (ମନିପୁରୀ ଗଜ୍ଜ)

ଭାସାନ୍ତର - ପଥିକ ଗୁପ୍ତ

ଛୋଟବେଲାଯ ନୁଣ୍ଡିତୋଷ୍ଟି ଆର ଆମି ଆପନମନେ ଖେଳାଧୂଲା କରତାମ । ଆମାଦେର ଶରୀରେ ଏକ ଖଣ୍ଡ କାପଡ଼ ଥାକତ ନା । ନଦୀତେ ଝାପାନୋ, ସାଁତାର କଟା ସବ ଚଲତ ମନେର ଆନନ୍ଦେ । ଆମି ଯା ଯା କରତାମ, ସେ-ଓ ତାଇ କରତ । ମାବେ ମାବେ ଆମରା ମାରାମାରିଓ କରତାମ । ଆମି ଓର ଚଲ ଟେନେ ଛିଁଡ଼େ ଦିତାମ । ଓ ଆମାକେ କାମଡ଼େ ଦିତ । କିନ୍ତୁ ଆମାଦେର ମଧ୍ୟେ ଛାଡ଼ାଇଛି ହତ ନା ।

ଓ ଫଳେର ଜନ୍ୟ ପାଗଲ ଛିଲ । ଅନ୍ୟେର ବାଡ଼ି ଥେକେ ଫଳ ଚୁରି କରତେ ଯେତାମ । ଏକବାର ବାଡ଼ିର ମାଲି ତାଡ଼ା କରଲ । ଆମରା ପାଲାଲାମ । ମେଦିନ ଓର ପରନେ ଛିଲ ଫାନେକ (୧) । ଜୋରେ ଦୌଡ଼ାତେ ପାରଛେ ନା । ଓ ବଲଲ, ଫାନେକ ପରେ ଜୋରେ ଛୋଟା ଯାଇ ନା ।

ଆମି ବଲଲାମ, ନୁଣ୍ଡିତୋଷ୍ଟି, ଫାନେକଟା ଖୁଲେ ହାତେ ନିଯେ ଦୌଡ଼ା । ନା ହଲେ ଲୋକଟା ତୋକେ ଧରେ ଫେଲବେ ।

ମେ ତାଇ କରଲ । ଲୋକଟାକେ ଅନେକ ପିଛନେ ଫେଲେ ଦିଲାମ ଆମରା । ହାଁଫିଯେ ଗେଲାମ । ଆମରା କ୍ଲାନ୍ଟ । କିନ୍ତୁ ପ୍ରାଣ ଖୁଲେ ହାସଲାମ ।

ଆମି ବଲଲାମ, ଏକଚୁଲେର ଜନ୍ୟ ବେଁଚେ ଗେହିସ । ଜାନି ନା, କେନ ଫାନେକ ପରେ ଆସିସ ।

—ମା ପରତେ ବଲେ ତାଇ । ନା ପରଲେ ଖୁବ ବକାବକି କରେ ।

—କିନ୍ତୁ କେନ ?

—ଜାନି ନା ।

ତାରପର ଥେକେ ସବ ସମୟ ଫାନେକ ପରାର ଅଭ୍ୟାସ ହୟେ ଗେଲ ତାର । ଆମି ଏକାଇ ଯେତାମ ଫଳ ଚୁରି କରତେ । ଓ ଏକଟୁ ଦୂରେ ଦାଁଡ଼ିଯେ ଆମାକେ ଦେଖିତ, କଥନ ଆମି ଫଳ ନିଯେ ଆସିବ । ଦାଁଡ଼ିଯେ ଥାକା ତାର ସ୍ଵଭାବେ ନେଇ, ତବୁ ଓ ମେ ଥାକତ । ଅନ୍ୟ ଅନେକ କାଜେର ଜନ୍ୟ ମେ ଆମାର ଉପର ଭରସା କରନ୍ତ । ଆଗେର ମତୋ ଅନେକ କିଛିଇ ମେ ଆର କରତେ ପାରନ୍ତ ନା । ଆମି ଭାବତାମ ଓ ଅଲସ ହୟେ ଗେଛେ । ଆମାର ରାଗ ହତ । ଓକେ ବକତାମ । କେଯେକ ବାର ଓର ଚଲ ଟେନେ ଦିତାମ । ଓ କିନ୍ତୁ କାମଡ଼ାତ ନା । ମନେ ହତ ହଠାତ ଓ ଦୂରଳ ହୟେ ଗେଛେ । ଓର ମାଯେର ଜନ୍ୟ ନାକି ଫାନେକେର ଜନ୍ୟ, ଆମି ବଲାତେ ପାରବ ନା ।

ନଦୀର ପାରେ ଥେଲାତେ ଖେଲାତେ ଆମରା ବାଲି ଦୁର୍ଗା ଗଡ଼ତାମ । ଆବାର ଭେଙେ ଦିତାମ । ସୃଷ୍ଟି ଆର ଧ୍ୱନ୍ସେର ମଧ୍ୟେର ପ୍ରଭେଦ ବୁଝାତାମ ନା । ଆମରା ଶୁଦ୍ଧ ଭାଙ୍ଗ ଆର ଗଡ଼ାର ଖେଲାଯ ଆନନ୍ଦ ପେତାମ । ଆମରା ଦୁଜନେଇ ଶୁଦ୍ଧ ଆଜକେର ଆନନ୍ଦେର କଥା ଭାବତାମ ।

କିନ୍ତୁ ମେ ହଠାତ ବଲେ ବସଲ, ଆମରା ଭାଙ୍ଗଭାଙ୍ଗି ବନ୍ଧ କରେ ଦିଇ । ବାଡ଼ି ଭାଙ୍ଗାର ଜନ୍ୟ ତୈରି ହୟ ନାକି ?

ଆମି ଜାନାତେ ଚାଇଲାମ, ତାହଲେ ? ଏଗୁଲୋ ଏ ରକମଇ ରେଖେ ଦେବ ?

—ରେଖେ ଦେବ । କାଲକେର ଖେଲାର ଜନ୍ୟ ।

କାଲକେର ଧାରଣଟା ଓଇ ପ୍ରଥମ ଆନଲ । ନାମ ଦେଓଯା ହଲ ‘କାଲକେର ବାଡ଼ି’ । ଅନେକ ନତୁନ ବାଡ଼ି ବାନାଲାମ । ସବ କାଲକେର ବାଡ଼ି ହୟେ ଗେଲ । ବାଡ଼ିଗୁଲୋ କୀ ସୁନ୍ଦର । ଆଗେ ଭେଙେ ଫେଲା ବାଡ଼ିଗୁଲୋର କଥା ମନେ ହତେ ଲାଗଲ । ମେଗୁଲୋ ରେଖେ ଦିଲେ କତ ବାଡ଼ି ହୟେ ଯେତ । କୀ ଭାଲ ଲାଗନ୍ତ ଦେଖିତେ ! ଭବିଷ୍ୟତେର ସୃଷ୍ଟିର ଆନନ୍ଦେର ମନ ଖୁଶିତେ ଭରେ ଗେଲ । କିନ୍ତୁ ଜାନି ନା କତ ଦିନ ଅବଧି ଆମାଦେର ବାଲିର ଦୁର୍ଗଗୁଲୋ ରକ୍ଷା ପାବେ ।

ଏକ ଚାଁଦନି ରାତେ ଓ ପଟଲୋଇ (୨) ପରେ ରାଧା ସେଜେ ଦର୍ଶକଦେର ସାମନେ ନାଚଲ । ଓକେ ଦେଖେ ଆମାରଇ ଯେନ ଦମ ବନ୍ଧ ହୟେ ଏଲ । ମାଥାୟ, ଗଲାୟ, କାନେ, ହାତେ ଅଲଙ୍କାରେର ବୋବା, ଶରୀରେ ପଟଲୋଇ । ଆପେକ୍ଷା ଚଲାଫେରା । ମନେ ହଲ ଯେନ ଓର ଅସ୍ପତି ହଚେ ।

—କେନ ? ତୁଇ ନାଚତେ ନାଚତେ, ଖେଲାତେ ଖେଲାତେ କି କ୍ଲାନ୍ଟ ହୟେ ପଡ଼ିସ ? ଦ୍ୟାଖ, ଓକେ କୀ ସୁନ୍ଦର ଦେଖିତେ ଲାଗଛେ ।

ସୁନ୍ଦର ! ଏକେ ସୁନ୍ଦର ବଲେ ? ଆମି ମାନି ନା । ସୁନ୍ଦର ହତେ ପାରେ ତବେ ଓର ପଟଲୋଇ ପରା ଉଚିତ ନା । ସତିଇ ଆମି ପରତାମ ନା । ନିଶ୍ଚୟାଇ ଓର ଖୁବ କଷ୍ଟ ହଚେ । ନୁଣ୍ଡିତୋଷ୍ଟି ପରିଶାନ୍ତ ହୟେ ପଡ଼େଛେ ।

—ମା, ଓ କାଲା ପଟଲୋଇ ପରବେ ?

— ନା । ନାଚେର ପରେ ଆର ପରବେ ନା ।

— ଆର କୋନ୍‌ଓ ଦିନଇ ପରବେ ନା ?

—ଶୁଦ୍ଧ ଏକବାର । ଯେଦିନ ଓର ବିଯେ ହବେ ।

ଯେଦିନ ଓର ବିଯେ ହବେ ! ଆମାର ଦିଦିର ଓରିୟ ହୟେଛିଲ ପଟଲୋଇ ପରେ । ଦିଦି ଆମାଦେର ଛେଢ଼େ ଚଲେ ଗିଯେଛିଲ । ଆମାର ଭୀଯଣ ଦୁଃଖ ହୟେଛିଲ । ପରଦିନ ଆମି ଜିଜ୍ଞାସା କରଲାମ, ନୁଣ୍ଡିତୋଷ୍ଟି, ତୋର ନାଚତେ ଭାଲ ଲାଗେ ? ପଟଲୋଇ ପରେ ତୁଇ କ୍ଲାନ୍ଟ ହୟେ ପଡ଼ିସ ନା ?

ମେ କୋନ୍‌ଓ ଉତ୍ତର ଦିଲ ନା । ଆମି ବାର ବାର ପ୍ରଶ୍ନ କରେ ଯେତେ ଲାଗଲାମ ।

—ବଳ ଆମାକେ, ତୁଇ କ୍ଲାନ୍ଟ ହୋସନା ? ନାକି ତୋର ଆନନ୍ଦ ହୟ ? ଏଟା ଆନନ୍ଦେର ନୟ, କ୍ଲାନ୍ଟିକର ନୟକି ? ପଟଲୋଇ ତୋକେ କ୍ଲାନ୍ଟ କରେ ନା ? ତାର କୋନ୍‌ଓ ଉତ୍ତର ନେଇ ।

ଚଲ, ଆମରା ପାଲାଇ, ଆମି ତାର ହାତେ ଧରେ ଟେନେ ତୁଳଲାମ । ତୁଇ ଆଗେ ଦୌଡ଼ାତେ ଥାକ । ତୁଇ ଯେଥାନେ ଗିଯେ ଥାମବି ସେଟାଇ ଆମାଦେର ଠିକାନା ହବେ । ତୁଇ ଜୟା ହବି । କିନ୍ତୁ ଚଲ, ଜୋରେ ଦୌଡ଼ାଇଲାଇ ।

ମେ ରାଜି ହଲ ନା । ଧୀର ପଦକ୍ଷେପେ ମେ ବେରିଯେ ଗେଲ । ଆର ତାରପର ଆମି ସବ କଟା ବାଲିର ଦୁର୍ଘ ଭେଙେ ଗୁଡ଼ିଯେ ଦିଲାମ । ଆମାଦେର ଭବିଷ୍ୟତେର ବାଡ଼ି । ଖୁବ ରାଗ ହଲ ।

ମା ଆମାକେ ବଲେ, ହେଲେରା ମେୟରା ଏକସାଥେ କି ଖେଲାତେ ପାରେ ?

1. ଫାନେକ : ମନିପୁରୀ ମହିଳାଦେର ଚିରାଚରିତ ପୋଶାକ ।

2. ପଟଲୋଇ : ମନିପୁରୀ ନୃତ୍ୟେର ଏକ ଧରନେର ପୋଶାକ ।